

„Kære Barn, hvad er der dog med dig?“

„Ingenting! Ingenting! Men jeg vilde ønske . . .“

„Hvad vilde du ønske, Jytte?“

„Aa — var jeg bare død!“

Det Svar beroligede Fru Bertha. Hun kom endda til at smile. Denne dystre Paakaldelse vakte Minder hos hende fra hendes egen unge Kærligheds Vaar, da Livet syntes altfor svimlende rigt og Lykken for stor til, at Hjertet kunde bære den uden at briste.

Hun strøg Jytte henover Haaret og sagde:

„Vil du sige mig, min Pige . . . vil du betro mig under mit højtideligste Tavshedsløfte . . . elsker du Torben Dihmer?“

Der kom intet Svar.

„Gør du, Jytte?“

„Ja,“ kom det som et Suk langt, langt indefra.

„Jamen saa er jo alting, som det skal være! Hvad er der saa at græde for?“ sagde Moderen, mens de klareste Taarer trillede hende selv ned ad Kinderne. Stormende omfavnede og kyssede hun sin Datter, der modstræbende og tilsidst med Uvilje tog mod hendes Kærtegn.

„Lad mig nu gaa op, Mor! Der kunde komme Nogen.“

„Ja, gaa — mit Barn! Gaa! Torben Dihmer skulde jo ikke saa gerne se dig første Gang med røde Øjne.“

Fru Bertha fortrød nu, at hun overhovedet havde talt til Jytte om denne v. Auen; men Jytte var ikke selv helt uden Skyld i, at hun havde faaet Mistanke. Flere Gange i den sidste Tid, naar de havde siddet her og holdt Mørkning med lidt Ild i Kaminen og hun troede hendes Tanker hos en anden, havde Jytte pludselig givet sig til at snakke om Tyskeren paa en Maade, som om hun absolut vilde finde paa Undskyldninger for alt det hos ham, som frastødte Folk. Men det var altsaa Gudskelov kun blind Alarm. Naar hun nu blev gift og fik et virkeligt Maal for sit Liv, vilde ogsaa nok hendes gamle Sundhed vende tilbage. Kærlighedens Lykke var jo dog den bedste Medicin. Det kendte hun fra sig selv. — —